

Agnès Desarthe

Nesuferita doamnă Bébé

Ilustrații de Louis Thomas

Traducere din limba franceză de
Octavian Soviany

Editura Paralela 45

Cuprins

Nu mi-e frică de nimeni și de nimic 9

Mawashi Geri 16

Să pui capăt tuturor războaielor din lume
sau să mănânci tot 25

Ce viață frumoasă! 34

O piatră pe inimă 42

O biată fetiță la disperare 48

O mutră care nu spune nimic 55

Chit sau dublu 64

Epilog 73

Agnès Desarthe

este autoarea a peste treizeci de cărți pentru copii în care sunt abordate cu umor și tandrețe marile probleme ale vieții. Iubește romanele lui Lois Lowry, Anne Fine și Virginia Woolf. Trăiește în Normandia, alături de soț și de copii.

Louis Thomas

este un artist specializat în animație. Lucrează la Paris, asistat de pisica lui, Pipo, într-un atelier situat între Panthéon și Jardin du Luxembourg. Șarmul picant al desenelor lui a decorat foarte multe cărți pentru copii.

— 1 —

*Nu mi-e frică
de nimeni și de nimic*

Mă cheamă Nadejda. În rusește înseamnă „speranță“, dar toată lumea îmi spune Nana. „Nana“ nu înseamnă nimic, și asta mi se potrivește de minune. Nana, ca în „na-na-naaa“. Pe sora mea mai mare o cheamă Lucile, care înseamnă „lumină“ în nu știu ce altă limbă, și i se potrivește și ei. Nimeni nu-i spune Lulu, fiindcă este foarte cuminte, foarte înaltă și are gene lungi.

Sora mea este liniștită, eu nu. Sora mea face dans clasic. Eu fac karate. Sora

mea trece în clasa a patra, eu intru în clasa pregătitoare.

Prin vară, Lucile a venit în camera mea și mi-a zis:

- Nana, trebuie să vorbim.
- Divorțează părinții noștri?
- Nu.
- A murit buni?
- Nu.
- Atunci, ce-i așa grav? Ai mutra de vești rele.

Lucile a zâmbit. Asta m-a liniștit. Viața mea era foarte bine așa cum era, n-aveam chef de tragedii.

— E vorba de anul școlar care vine. O să începi școala.

— Știu deja să citesc, i-am adus eu aminte surorii mele. Cred că n-o să-mi fie greu în clasa pregătitoare.

— Nu la învățat mă gândesc, a spus Lucile, frângându-și puțin mâinile.

Avea un aer foarte stânjenit.

— Are legătură cu toaletele? am întrebat-o.

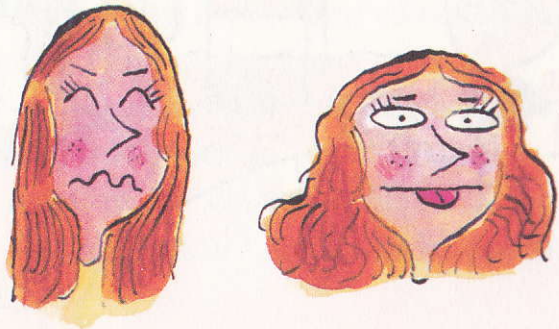

— De ce spui asta? a întrebat ea surprinsă.

— Din cauza mutrei pe care o faci. Adineauri aveai o mutră de Vești proaste, iar acum ai una de Toalete.

Sora mea a început să râdă. Știe că mă pricep foarte bine să vorbesc despre mutrele pe care le iau oamenii. Am o colecție întregă: mutra de Pâine uscată, mutra de Pizza rece, mutra de Coșmar, mutra de Câinele meu e mai drăguț decât al tău, mutra de $3+3=8$ etc.

— N-are nicio legătură cu toaletele, a continuat Lucile. E vorba despre ceva ce se întâmplă la școală. Ceva ce nu era la grădiniță.

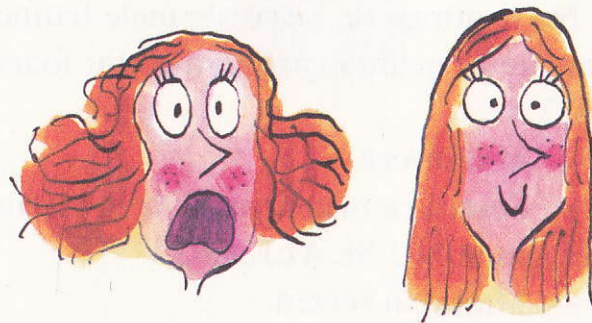

— Temele?

— Lasă-mă să vorbesc, Nana. Măcar de data asta.

E adevărat că n-o las niciodată pe Lucile să vorbească. De altfel, nu las pe nimeni. Prefer să vorbesc eu. Am atâtea lucruri de zis încât mi se pare că, dacă nu le spun imediat, creierul meu o să explodeze. Dar de data asta am făcut un efort, fiindcă am văzut că Lucile suferea. Avea o mutră de Șosetă udă pe timp de iarnă.

— Vreau să-ți vorbesc despre o persoană, a zis Lucile. O persoană care lucrează la școală, dar care nu e nici învățătoare, nici directoare.

Tare mai aveam chef să ghicesc singură cine era persoana aceea: grădinarul, bucătarul, doamna care face curat, doamna care-i ajută pe copii să treacă strada, dar mi-am pus mâna la gură ca să nu iasă de acolo niciun răspuns și s-o las pe Lucile să termine de vorbit.

— Această persoană se numește doamna Bébé.

— Chiar există așa ceva?

Nu m-am putut abține să întreb, pentru că un asemenea nume mi se părea cu totul de necrezut.

— Da, mi-a răspuns Lucile. Există și este foarte, foarte severă.

— Severă ca tușa Marcela, cu mutra ei de Nu te atinge de lucrurile mele frumos aranjate în geanta care m-a costat foarte mult?

— Mai severă.

— Severă ca instructorul de la piscină care spune NU SE ALEARGĂ?

— Mult mai severă.

— Și ce, nu-mi pasă, am zis eu încrucișându-mi brațele.

— Dacă spui „Și ce, nu-mi pasă“ față de doamna Bébé, o să te pedepsească. O să te pună la colț – ea îl numește „țepușa“ – și n-o să ai voie să te miști de acolo până nu-ți ceri iertare.

Am dat din umeri. Chiar că nu-mi păsa. Nu-mi era frică de nimeni și de nimic. Eu făceam karate.

